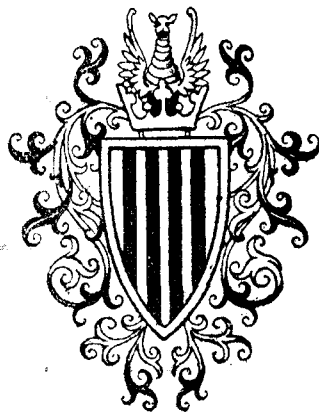


LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA



S U M A R I

Una nova crisi. — Avis Important. —
Procediments torristes. — Conversa set-
manal, *per March*. — Una bona mida de
govern. — De l'unió dels lliberals, *per Pol*.
— D'arts, *per Wootz*. — Joventut Nacio-
nalista, Cartell dels Jocs Florals de 1919. —
Teatral, *per H*.

ANY I

NÚM. 18

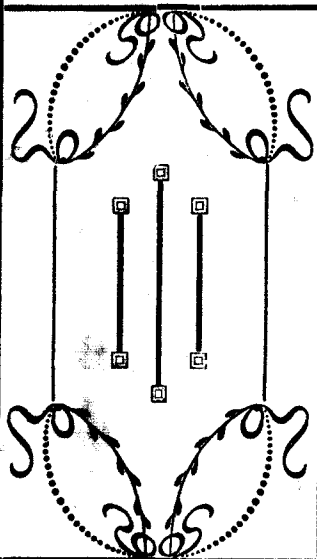
101

CENTRAL! Demani V. aquest número, qu'es el de nostre oficina, diguin,s que té V. un treball tipogràfic que enviar a fer, de qualsevol classe que sigui, i immediatament el visitarà un dels nostres empleats, qui li farà un exacte pressupost del seu cost, li demostrarà que no pot V. conseguir-ho *més barato* en cap altre impremta. Després nostres operaris li demostraran que no pot conseguir-ho millor tampoc.

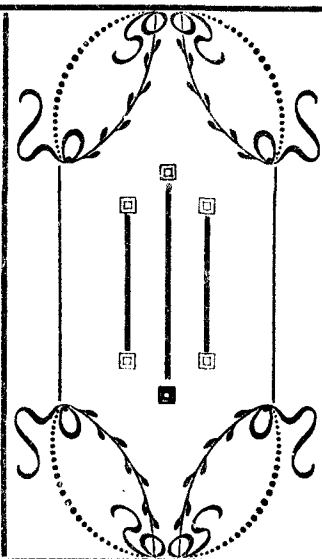
Impremta J. Joseph, Granollers

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * **Banquer** * * * * *



:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venta de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR



Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcohols * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI



Societat Anònima Bages



Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPOSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 20 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU ; ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS ; REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració: Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.^{er}

Una nova crisi

UNA nova crisi al govern d'Espanya, significa actualment una nova crisi d'Espanya. Ja no queda cap prestigi capaç d'emportar-se'n l'opinió en un moviment sincer i imperiós. Ni el Parlament, ni les institucions polítiques han sapigut guardar aquella fè qu'el poble va posar en ells, quan va gaudir-se'n de les institucions democràtiques.

Sembla ja liquidada una situació que a cada moment que passa resulta més difícil de sostenir. La solució de la crisi del govern Maura dintre de la situació conservadora no pot assolir una major estabilitat qu'el gabinet dimissionari, i una situació lliberal, malgrat aqueixa aparatosa unió de les branques disperses de l'esquerra dinàstica, ha de dissoldre les Corts encara no constituïdes per a poguer viure dintre d'un règim parlamentari. ¿Quina solució s'imposa? Pot ésser que la unió dels mauristes, ciervistes i datistes, fonent-se en un sol partit, pogués allargar la vida d'aquesta situació política, fatalment condemnada a fer una obra negativa tenint en front l'actuació implacable de les esquerres unides, que aprofitaran totes les ocasions per a burlar, per a assolir el govern, fita la mirada amb els interessos de llurs clienteleles.

No creiem, però, que pugui fàcilment arribar-se amb una concentració conservadora, perquè son massa fondos els agravis rebuts i massa manifestes les ambicions i envejes que entre uns i altres ha encès llurs actuació política des de 1913, en qu'es va produir la divisió del partit conservador.

El govern d'En Maura ha caigut per el seu greu pecat electoral i per la inhicició que va fer del assumpte el cap del govern. Però no creiem que hi hagi ni un sol dels partits madrilenys que tingui neta sa consciència sobre llur actuació en aqueix tema.

AVÍS IMPORTANT

:: Prevenim a nostres subscriptors i al públic en general, que durant els mesos de juliol, agost i setembre reduïrem nostra publicació a l'estrictament necessària per a donar compte i comentar els aconteixements polítics d'interès per el :: districte i del nacionalisme ::

Procediments torristes

AVANS de les darreres eleccions de diputats a Corts, els elements que integran la faràndula torrista varen organitzar a Cardedeu un mitin de propaganda electoral en el que en Torras va dir qu'els regionalistes coaccionaven el lliure dret del sufragi, obligant als aparcers de moltes finques a votar a n'en Lligé, baix l'amenaça de treurels'hi les terres en càs de no obeir aqueixes òrdres: «Els que vos trobeu en aquests cassos — deia el cacic del Vallès — veniu a donar-nos compte, perque vos ajudarem i farem nostra la vostra causa, i cap d'aquestos propietaris sortirà ben lliurat dels baixos mitjans de lluita qu'esgrimeixen.»

Un fervorós aplaudiment mereix aquest sentiment pur de llibertat qu'el gran cacic vallesà exposaba a Cardedeu, però resulta que aixó sens dubte no resaba més que a Cardedeu, perque a Sant Fost ocorregué qu'els socis del Centre Autonomista, que per raons especials havien apoiat anteriorment als amics d'en Torras i que tenien el seu hostatge social a un edifici del doctor Turró, amic acèrrim del escorregut diputat provincial, varen acordar avans de les eleccions que donada la significació que per Catalunya tenia la lluita electoral del primer de juny, fent honor al seu nom, votarian al candidat regionalista senyor Lligé.

A les onze de la nit del dia següent al del acord, va ésser entregada al President del Centre Autonomista una carta que copiada textualment diu lo següent:

Ayuntamiento de Barcelona

PARTICULAR

Señor Presidente de la Sociedad «Centro Autonomista»: Sabedor del acuerdo oficialmente tomado por la Junta de su presidencia respecto elecciones, yo, por iniciativa exclusivamente mía, como dueño de la finca que ustedes ocupan les anuncio que con la mayor premura la desocupen y me sean entregadas las llaves mañana mismo.

Con este efecto y para contar con su mayor testimonio de excepción, el Juez Municipal les entregará la orden.

San Fausto de Capcentellas, 29 de Mayo de 1919.

RAMÓN TURRÓ.

No creiem que la carta transcrita convenci a ningú del domini que del castellà té el flamant doctor Turró, que tant va figurà amb allò de les aigües de Barcelona i que no's va aconseguir tregués l'aigua clara, però de lo que estem absolutament segurs es de que ningú creurà això de *por iniciativa exclusivamente mia*. Tothom coneix al de l'iniciativa, el home que va oferir-se incondicionalment a n'en Lligé per anar el dia següent a treballar per l'Umbert, l'home funest per la tranquil·litat de Sant Fost, l'home dels comptes inacabables i dels deutes endèmics; aquell que sens dubte per *autonomasia* li diuen el *senyoret* i qu'es nebot bastant influent del Dr. Turró.

En quant a l'acte d'aquest senyor ja n'hi ha prou en fer-lo públic perque la gent ho jutji; però quan en Torras vulgui ensarronar altra volta amb allò de la defensa, la llibertat, etc., etc., li podrem dir sencillament: Recordat del teu amic, el doctor Turró, quins procediments gasta per Sant Fost, *filibustero!*



CONVERSA SETMANAL

COMIAT

ISENYOR Gregori!... ¡Senyor Gregori!...
 — ¡On és senyor Gregori!
 — ¿Ets tu, Nasi? ¡Puja, home, puja!
 — ¿On redimontri s'ha ficat que no'l trobo en lloc?
 — ¡Cap aquí dalt, a la meva cambra!
 — ¡Gracies a Deu!... Deu lo quart, ja'm pensaba que no'l trobaria avui.
 — ¿Qué no t'ho han dit qu'era aquí dalt?
 — ¿Qui vol que m'ho hagi dit si no's troba ningú en lloc? He anat al hort, i res; he anat al seu despatx, i res, i al últim no veient a ningú i trobant-ho tot obert m'he decidit a cridar.
 — ¡I doncs la Maria, que no era per baix?
 — Ni la Maria ni el Mariano. ¡No li dic que no he trobat a ningú!
 — Es veu que ara cada ú va per ell, ningú está en el seu lloc.
 — ¿I qué fa aquí tan enfeinassat?
 — Ja ho veus, arreglo les maletes.
 — ¿Tant mateix s'en va?
 — Si Nasi, si; vaig a passar l'estiu a fora.
 — Així si que s'haurán acabat les converses.
 — Es clar. Nasi; si som lluny l'un de l'altre no podem pas conversar.
 — Es evident.
 — ¿Que't sab greu?
 — Ja veurá, saber-me greu... Aixó segons conforme.
 — Veiam, explicat,
 — Em sap greu de no poguer tenir de tant en tant un rato de conversa amb vosté, porque m'agradaba de fer-la petar un xic cada setmana amb una persona com vosté.
 — Home, gracies.

— Però per altra part, havent d'anar la nostra conversa pels diaris, casi, casi li tinc de dir que m'en alegro, porque alló de tenir cada setmana la obligació de tractar algún assumpte d'actualitat, es un xic pesat.

— No't crec pas, Nasi; no dius pas ben bé el que penses are. ¿Tu trobar pesat el tenir que arregar motiu per una conversa setmanal? ¡I cal! Si tu ets capás de trobar motiu per una cada dia.

— Home, senyor Gregori; doncs no se com dir-li. No'm desagrada gens de fer un quant temps de festa.

— Be. ¡un quant temps! ¡un quant temps!... ¡Pot ser será moit llarc aquest quant temps!

— Suposo que deurá ser fins passat l'estiu, fins que vosté torni.

— ¡I qui t'assegura que tornaré?

— ¿Qué vol fer lo del fum?

— ¿Qué saps tú si serem vius passat l'estiu?

— Home, tant com aixó no. La vida i la mort sols Deu la té, aixó ja ho sé. Però, vaja, no es d'esperar.

— Jo lo que't diré es que are m'en vaig i que no sé quan tornaré, i que quan torni no sé el que faré, llavors Deu dirá, segons com vagin les coses faren; lo que puc dir-te, però t'agrairé que no ho fassis correr, es que si segueixen com are no tinc pas ganes d'embolicar-me.

— Ben mirat ja te raó ja, que moltes voltes qui mes hi fa mes hi pert amb les coses d'aquest món.

— Are comences a parlar bé, Nasi, en aquest mon tot es convencional i el dir les coses clares...

— Es molt cert, ja te raó,, però miri a mi no'm farán dir mai lo contrari del que penso, ja sap el meu lema: Les coses clares i el xocolata espés.

— Però t'has de fer càrrec que n'hi ha

molts que volen les coses espeses encara que'ls surti el xocolata clar.

— Aquests no són dels meus, senyor Gregori; jo crec que no s'ha d'enganyar a ningú i que s'han de nomenar les coses pel seu nom, i s'han d'adreçar els que van torts i garrotada allà on fa grop i qui s'en dolgui que prengui paciència i aprengui d'anar dret.

— ¡Ai, Nasi, Nasil! Si havies d'adreçar tot lo qu'es tort, no se t'en giraria poca de feina!

— Ja ho se, per aixó callo moltes voltes, però quan parlo tinc de dir lo que crec i lo que sento.

— Aixó t'honra, Nasi, t'honra molt, perquè els que pensen i obran com tu avui al món són una *rara avis*.

— Una... ¿qué diu?

— Un aucell estrany, una cosa poc usual. Avui són contats els que diuen lo que pensen, avui tothom busca la manera d'enganyar al pròxim, per amic i company que's diga; mai com avui es pot aplicar aquell adagi que diu: «A voltes es besen mans que's voldrien veurer tallades.» Avui hi ha home que t'amoixarà, t'alabarà i't farà molt de l'amic al davant i darrera et bescantarà, et desprestigiarà i et calumniarà.

— No serà tant, senyor Gregori, no serà tant; vosté ho mostra per la part més negra, vosté ho agafa pel cantó que crema; no serà tant, no serà tant.

— Es tant i encara més; tu vas de bona fé Nasi, tu dius lo que penses i en la teva simplicitat, et creus que tothom ha d'esser com tu,

— No'm vulgui pintar tan perfet, senyor Gregori, no soc tan manso tampoc.

— No ets tan manso, no, ja ho sé; al contrari, a voltes tens molta malícia, però no es malícia per fer mal, es malícia per no deixar-te enganyar; i parles clar, tu no ets hipòcrita.

— ¡Ah! ¡Aixó no! ¡Aixó mai, senyor Gregori! Ja ho sap que jo no m'hi se avenir amb

aquestos que diuen lo contrari del que pensen, que davant diuen una cosa i radera una altre. Serà, potser, una mania, però a aquesta classe de gent els combató i els combatré sempre. Crec que fan més mal qu'una pedregada; no'ls puc veure.

— Si, ja ho se, tu sempre dius lo que penses. Quan reptes algú, quan has atacat algú, ho fas creient que compleixes un deure de ciutadania, ho fas creient que hi tens una obligació.

— Si senyor, així es.

— I per aixó em deies al principi que casi t'alegraves d'interrompre les nostres converses, perquè al endinçar-te en moltes coses que tu no havies profundisat mai, que casi no coneixies, al tractar a fondo persones que sols havies tractat superficialment, t'ha caigut l'ànima als peus, has vist que no era or tot lo que relluía, has vist que hi havia molta falsetat i molta embusteria en aquest món i t'espanta el tenir que endintzart-hi més. ¿Oi, Nasi, que tinc raó?

— ¡Caram, caram, senyor Gregori! Jo no volia dir-li, ni li hauria dit mai, però com sembla que llegeix en mon pensament, no puc negar-li. Te raó, jo no se dir mentides i si havíem d'anar seguint a base de sinceritat, única manera com jo se sostenir converses, potser si que més d'una volta em trobaria amb lo que vosté'm diu.

— I per aixó et ve be are aquest descans que amb la meua marxa et proporciono.

— Si, si, no tinc perquè negar-li, no'm ve malament; però escolti, si quan torna vol seguir ens trobarem igual, perquè jo sempre soc el mateix: al pá, pá, i al vi, vi, jo mai diré una cosa per un altre.

— Per are pleguem, Nasi, i ja qu'ets aquí ajudem a tancar aquest *mundo* i no discutim lo que farem després.

— Te raó, no'ns basquejem per endavant.

El fet es qu'are vosté s'en vá i dels que fugen alguns n'escapen.

— Aixó mateix, d'aquí dos o tres mesos qui sap quin govern tindrem a Espanya.

— No s'en preocupi, ja tindrem sort si no el tenim pitjor.

— *Bueno*, no'ns en preocupem. ¿Ja m'es criurás, Nasi?

— Ho faré fer per el noi gran, que jo ja sap que no'n se.

— Mentres li dictis tu, m'es igual.

— Amb una condició, que no ho posi al diari.

— No Nasi, no, a l'istiu res de diaris.

— ¿I després?

— Després... després potser tampoc.

Pel trasllat
MARCH.

Una bona mida de govern

AQUELL pulcre funcionari, model en el seu genre, admirat, aplaudit i enlairat per en Torras, que el fet de dirigir-li nosaltres algunes pulles va fer esclatar d'indignació al orgue de la faràndula torrista; aquell senyor que ocupaba fa algú temps la secretaria del Govern civil de Barcelona, va ésser traslladat a la de Madrid com a *mida de govern*. Però no va arri-var a pendre possessió del nou càrrec perque van considerar un xic exposat tenir-lo tan a la vora i el van facturar a la secretaria del Govern civil de Càdiz, també com a *mida de govern*.

¡Ves si anavem gaire equivocats al celebrar la seva marxa, quan no la van poguer vitar ni tots els ex-governadors d'aquesta província, a quins va convocar el senyor Die per evitar-li un viajete tant llarc!



De l'unió dels liberals

Ara... ara... ara...!

D'UN moment a l'altre apareixerà la salvació d'Espanya: rossa i calenteta sortirà del forn liberal la nodrició dels esperits patriotes. Les boques famolenques dels espanyols l'esperen com un «cúralo-todo». Així l'han anunciada. Alimentarà, guarirà tot mal i allargarà la vida: ni el mannà.

L'han pastada bons pastissers: no els co-neixeu? Fora un d'ells, que és dels pocs que tenen noció de l'honradesa política, els altres els coneixem per llurs fets. Coneixem els arbres per llurs fruits. Un arbre dolent és per empeltar d'un arbre bo i els fruits canvien; però empeltant arbres dolents d'arbres dolents, els fruits dolents segueixen.

A mí, no em farà creure ningú que si governant sols en Romanones i l'Alhucemas, ho van fer malament, juntant-se tots dos i posant-hi per escriure l'Alba i en Gasset ho facin bé. En Melquíades Alvarez s'ha fet il·lusions i perdrà en la partida tot el que hi posi.

Tindrem aviat, d'un dia a l'altra, «un programa». Tocat, retocat, corregit: paraules esborrades, paraules afegides, semblarà una primera prova d'impremta. En Romanones hi ha regatejat l'article 11 de la Constitució, l'Alba, una mica d'autonomia que hi havia posat l'Alvarez; en Gasset hi deu haver exigit mes canals que no té Holanda; l'Alhucemas—li toca pel títol—hi deu haver plantat unes figueres de moro. Rossa i calenteta, la mengia eixirà aviat del forn i a so de trompetes anunciaran «El Liberal» i «El Imparcial» el naixement de la rateta esquálida.

Així que vegi la llum del sol aquets «cúralo-todo», aquesta panacea, aquest Pagliano, els pastissers dirán a idonis i maurins: — Apa, fora d'aquí: deixeu-nos provar fortuna: el portem calentet i ros, el pastell. El que idonis i maurins dirán als liberals, no ho sabem, però sobre el Parlament onejarà una bandera feta de retalls, que

la premsa del Trust glorificà com una senyera guiadora de felicitat.

El programa lliberal serà la resposta de les esquerres dinàstiques al discurs que les dretes han posat en llavis del Rei.

Vindran baralles llargues i serà bo sentir el que el país, que paga, dirà de les baralles dels que cobren amb els que aspiren a cobrar.

I mentre els vells polítics fan comèdia, fora del teatre, la realitat passa. Passa escupint, ara, als histrions, després firarà pedres, després...

No més un ideal pot salvar els pobles, un ideal i uns homes enamorats d'ells, tot sacrifici, tot patriotisme.

Sobre totes les coses mortes que empesten l'aire, vibra un ideal de vida: se senten remors d'infantament de quelcom que ve a la llum.

Confiem... confiem: tot poble, en la vida terrenal té redempció, com tot home té redempció en la vida eterna.

Siguem optimistes i no dubtem mai. El general Foc ho acaba de dir: «En les batalles, el que dubta és vençut.»

POL

De La Veu de Catalunya.



D'ARTS

ORFEÓ GRANOLLERÍ

NOVAMENT, després de la gran manifestació potencial d'aquesta lloable institució choral, que'n fou donada prova en el recent concert de la Societat «L'Alhambra», debem parlar amb plaent elogi en sa nova modalitat o siga en l'interpretació de la música sacra.

El diumenge, dia 6, amb motiu de cantar sa primera missa el reverent N'Enric Flamis, fou contractada la Capella de Música d'aquest gloriós Orfeó per a pendre part en tan solemni funció rel·ligiosa.

Executà d'una manera plaenta, que corren-

gué a tothom qui tingué la sort de trobar-se aquell dia en nostra Església parroquial, la missa del mestre Parocci *Mater amabilis* i *Te Deum* en l'hora del ofertori, prenguent part, executant en l'orga, l'organista parroquial En Manel Glanadell, baix la batuta del mestre fundador del «Orfeó Granollerí», En Martí Llobet.

Fruïrem de debò i volem transmetrer nostre goig als llegidors, boi fent vots per a que perdurin en son entusiasme i amb sa probada activitat mestre Llobet i sos condeixebles, podent contar amb la seguretat de que nostre poble, seguidor de sos passos, ha d'ésser trompeta pregonadora de sa fama, que així ho fan els pobles quan compten amb entitats que son la joia més preuada, i per çò es qu'es pregona en alta veu i per çò es que se sent hom orgullós de posseir-ho.

* * *

Passades les activitats empenyades en qüestions electorals, que feien en molts cassos omplien les planes del periòdic, de no haver-hi res de nou recomensaré, en el pròxim número, el seguiment del historial de l'«Orfeó Granollerí».

WOOTZ.

Joventut Nacionalista de Granollers

JOCs FLORALS DE 1919

CARTELL

PREMIS ORDINARIS

Flor natural. Premi d'honor i cortesia ofert per la «Joventut Nacionalista» que serà adjudicat a la millor poesia de tema lliure. Tindran preferència les poesies d'amor.

Seguint el bell i tradicional costum, el guanyador d'aquest premi en farà ofrena a la dama de la seva elecció, la qual, rebuda per una Cort d'Amor i proclamada Regina de la Festa, presidirà l'acte i remetrà els altres premis als que n'hagin estat guanyadors.

Englantina d'or. Oferta pel senyor President de la Mancomunitat de Catalunya, don Josep

Puig i Cadafalh, a la millor poesia d'esperit patriòtic o que canti les tradicions o fets històrics de la nostra Catalunya.

Viola d'or. En fa ofrena el senyor Degà del Vallès, don Josep Clotet, i s'adjudicarà a la millor composició poètica de caient religió o moral.

PREMIS EXTRAORDINARIS

I. Premi de l'Ajuntament de Granollers: Objecte d'art, al millor estudi sobre l'assumpte que segueix: Mitjans i procediments per a implantar a Granollers una institució de previsió i socors. Necessitats familiars que puguin alleujar-se i forma d'estendre el dit servei als pobles comarcals.»

II. Premi del senyor President de la Diputació Provincial, don Joan Vallès i Pujals: Objecte d'art, al qui millor desenrotlli el tema: «Influència de l'obra verdagueriana a Catalunya.»

III. Premi de don Bonaventura Maria Plaja, ex-diputat a Corts: Objecte d'art, a la poesia que millor canti la devoció del poble català a la Verge del Montserrat.

IV. Premi del diputat a Corts don Joan Lligé i Pagès: 100 pessetes. Tema lliure.

V. Premi del diputat provincial don Fèlix Fages i Vilà: 100 pessetes, a la millor poesia romàntica.

VI. Premi del diputat provincial don Ramon d'Abadal Viñals. Objecte d'art. Tema lliure.

VII. Premi del diputat provincial don Santiago Andreu Barber: 100 pessetes, a la millor composició en vers realçant la humilitat.

VIII. Premi del diputat provincial don Francisco Torras Villà: 100 pessetes, a la millor novel·leta o narració, qual acció es desenrotlli en la pagesia vallesana.

IX. Premi del senyor Batlle de Barcelona, don Antoni Martínez Domingo, 100 pessetes a la millor poesia sobre un fet de l'història de Catalunya.

X. Premi de la Cambra Agrícola del Vallès, (objecte d'art), a la millor composició poètica descrivint una escena camperola de la comarca vallesana.

XI. Premi del Casino de Granollers: 100 pessetes, al millor treball que desenrotlli el següent tema: «Mitjans de fomentar la cultura en les societats recreatives.»

XII. Premi del Centre Catòlic (objecte d'art), al treball que millor descrigui: «La influència de les Associacions Catòliques de nens (Esbarjos de Sant Lluís, etc.) per a la bona criança i encarrilament de la joventut.»

XIII. Premi de la Unió Lliberal: 100 pessetes al treball que millor expliqui el lema: «Llibertat, germanor i cultura.»

XIV. Premi de la Societat L'Alhambra (objecte d'art). Tema lliure.

XV. Premi de l'Orfeó Granollerí (objecte d'art), al millor treball sobre la tasca cultural i patriòtica que realitzen els orfeons de Catalunya.

XVI. Premi del reverent senyor rector de Molins de Rei, don Josep Brassó (objecte d'art), al millor recull de notes històriques sobre l'església de Belulla.

XVII. Premi de don Josep Barangé Bachs, ex-diputat provincial: 100 pessetes a la millor narració de caràcter fantàstic.

XVIII. Premi del doctor don Albert Compte Camp, director de «Foc Nou», (objecte d'art), a la millor exposició versant sobre la missió que ha de cumplir la premsa en les poblacions rurals.

XIX. Premi de l'entitat bancària Ferràn Pàl·lau, S. en C.: 100 pessetes. Tema lliure.

XX. Premi de don Lluís Serra Guardia: 100 pessetes, al millor treball sobre aquest assumpte: «Millorament de l'agricultura a la comarca vallesana a base de la sindicació.»

XXI. Premi de l'empresa Estabanell i Pahisa, S. en C. (objecte d'art.) Tema lliure.

CONDICIONS

Primera. Els treballs que tirin pels premis IV, VI, XIV i XXI poden ser en vers o en prosa, però seràn preferits els primers.

Segona. Els treballs que es presentin a concurs han d'ésser rigurosament originals i inèdits i escrits en català de qualsevol indret on la nostra llengua és parlada.

Tercera. El guanyador de la Flor natural, en fer-se públic el veredict, haurà de posar-se d'acord amb el senyor Secretari del Jurat sobre l'elecció de la Regina de la Festa, per al major esplendor del acte.

Quarta. En l'acte de la Festa solament seràn llegides les composicions en vers que surtin premiades.

Quinta. Els plecs que continguin els noms dels autors no premiats, seràn cremats en l'acte de la Festa.

Sexta. La Comissió organitzadora tindrà el dret de publicar les composicions premiades després de celebrada la Festa.

Sèptima. La Comissió organitzadora tindrà cura de donar la major publicitat al veredict, que serà publicat en la premsa amb deu dies, quan menys, de marge, juntament amb el dia i local on els Jocs Florals hauràn de celebrar-se.

Octava. Les composicions han de dirigir-se a nom del Sr. Secretari del Jurat (Joventut Nacionalista), per tot el dia 20 d'agost, acompanyades d'un plec clos que contingui el nom del'autor i que porti escrit al damunt el títol de la composició.

Novena. El periòdic «Foc Nou», portaveu de la Joventut Nacionalista, ho serà també d'aquests Jocs Florals.

Jurat: President, Joan Santamaria Monné; Angel Garriga Boixader, prevere; Joan Llongueras, Jaume Maspons Camarasa, Josep Coma Clapés, Marià Manent; secretari, Francisco Glanadell Torras.

Teatral

Diumenge passat, al vespre, hi hagué funció de teatre en la Societat «L'Alhambra». Es representaren les boniques sarqueles «Un Pleito» i «La Gallina Ciega».

Un Pleito. En Pineda va cantar la serenata admirablement, en quina hi tingué una entusiasta i carinyosa ovació. La senyoreta Estany, senyora Rius i els joves Fernández i Brugués també foren molt plaudits pel públic.

La Gallina Ciega. En ella varen ratllar a gran altura tots els que representaren l'obra, qu' eran: la senyoreta Estany, senyora Rius i els joves Pineda, Fernández i Brugués.

El local plè que no s'hi cabia. Feia bastanta calor. L'orquesira «La Catalana», molt bé. Al mestre En Marià Bataller des d'aquestes columnes el felicitem per la seva empresa, igual a n'En Boix. La senyoreta Estany ens agradà com sempre. — H.

Rectificació del Cens

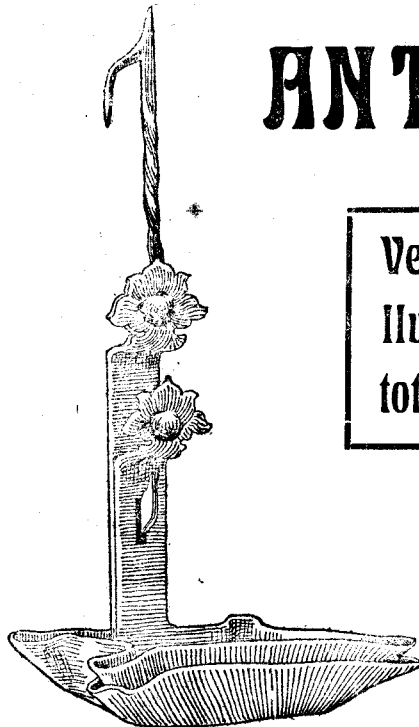
Els que no siguin a les llistes electorals, s'hi han d'inseriure de seguida, passant per les oficines de la Lliga Regionalista.

NO ESPEREU DEMÀ

Imp. Joseph : Granollers. Telèfono 101

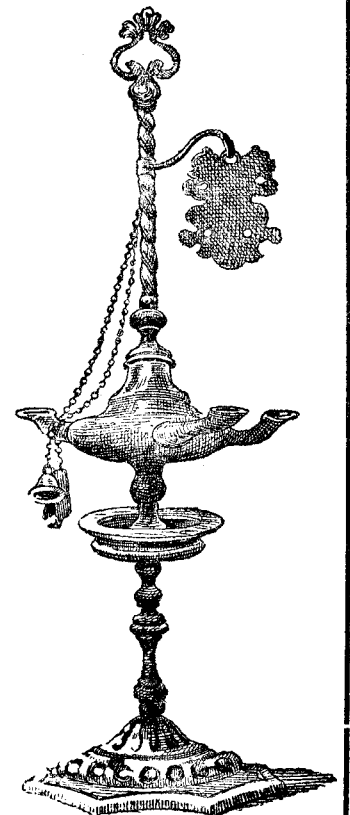
ART ■ I ■ CULTURA ANTIGUITATS

Venda, compra de llums
humaneres antigues i
tota classe d'antiguitats



Per a encàrrecs a Granollers

:: FONDA D'EUROPA ::





SABONS

**B
A
R
R
A
N
G
E**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (SANS)



ERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera

Descompte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger

Préstams sobre valors

Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent

Compra-venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fons públics i valors industrials

Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

Donem tota classe de facilitats per a la compra-venda de mercaderies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: ::

Carrer Major, 75

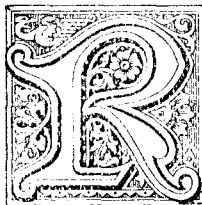
MONTCADA



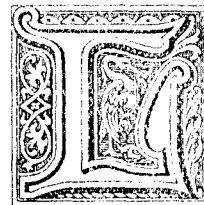
Cristalleria
Porcelana i
Floça ♦♦♦♦♦

MAJÓIS

de



amón



ligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llaureria



Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 :-: TELÉFON 118 :-: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÈS EN ELS ENCÀRREGS

